Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА

SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — **UKRAINIAN DAILY**

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXIX. Ч. 90. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 15-го ТРАВНЯ 1982 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, MAY 15, 1982 No. 90. VOL. LXXXIX.

РЕЗОЛЮЦІЯ

ГОЛОВНОГО ЕКЗЕКУТИВНОГО КОМІТЕТУ УНС

ТОМУ, що Головний Екзекутивний Комітет Українського Народного Союзу на своєму засіданні 29-го грудня 1981 року видав заяву, заперечуючи, що він у будь-який спосіб порушив Статут Українського Народного Союзу, і засудив заяву групи 11-ох членів Головного Уряду Українського Народного Союзу у складі: головні контролери Богдан Футей і Іван Телюк та головні радні Текля Мороз, Аскольд Лозинський, Анна Гарас, Василь Дідюк, Мирослав Кальба, Микола Хоманчук, Роман Куропась, Михайло Сорока і Євген Репета та вимагав, щоб згадана група відкликала заяву, яку вона зробила і надрукувала в газеті „Гомін України" з 12-го серпня 1981 року, і

ТОМУ, що замість відкликати так зроблену заяву, згадана група 11-ох постаралася про надрукування в тижневику „Шлях Перемоги" з 28-го березня 1982 року другої заяви і згадана група 11-ох причинилася до надрукування тієї самої статті в газеті „Гомін України", і

ТОМУ, що копії 1-ої і 2-ої заяв не були переслані Головному Екзекутивному Комітетові, і

ТОМУ, що згадана група 11-ох твердила, що згадана відповідь Головного Екзекутивного Комітету з 29-го грудня 1981 року мала повно неточностей і інсинуацій та вчинила дальші фальшиві оскарження проти головного предсідника, цілого Головного Екзекутивного Комітету та Головного Уряду Українського Народного Союзу,

ОТЖЕ ТОМУ Головний Комітет на своєму засіданні дня 14-го квітня 1982 року оцим вирішує як слідує:

1. Що головні контролери Богдан Футей і Іван Телюк та головні радні Текля Мороз, Аскольд Лозинський, Анна Гарас, Василь Дідюк, Мирослав Кальба, Микола Хоманчук, Роман Куропась, Михайло Сорока і Євген Репета діяли проти найкращих інтересів і доброго імени Українського Народного Союзу.

2. Що згадана група 11-ох зганьбила головного предсідника, Головний Екзекутивний Комітет і Головний Уряд фальшивими обвинуваченнями та викривленням правди проти тих урядовців і керівних органів УНС.

3. Що згадана група 11-ох не скористала з процедур, встановлених Статутом Українського Народного Союзу, і не подбала про доставлення Головному Екзекутивному Комітетові копії обвинувачень, але вирішила застосувати суд через пресу.

4. Головний Екзекутивний Комітет стверджує, що поведінка і вчинки згаданих 11-ох членів Головного Уряду становлять акти і вчинки несумісні з гідністю членів Головного Уряду.

5. Головний Екзекутивний Комітет стверджує, що поведінка і вчинки 11-ох членів Головного Уряду становлять акти службового лиходійства і зловживання владою в уряді та що такі акти є шкідливі для найкращих інтересів Українського Народного Союзу.

6. Головний Екзекутивний Комітет свідомий факту, що за поведінку, негідну члена Головного Уряду, та за порушення Статуту Українського Народного Союзу, Головний Екзекутивний Комітет мав би признану йому владу суспендувати згаданих 11-ох членів Головного Уряду, в очікуванні остаточного рішення Головного Уряду Українського Народного Союзу, як це постановляє Статут.

7. З уваги на близькість 30-ої Звичайної Конвенції, що є найвищою владою в нашому Союзі, Головний Екзекутивний Комітет передає цю справу конвенційним делегатам та прохає, щоб вони незалежно оцінили слова і діла, як також поведінку згаданих 11-ох членів Головного Уряду та видали свій вирок у виборчому процесі, голосуючи на найбільш гідних і кваліфікованих кандидатів до Головного Уряду.

**Головний Екзекутивний Комітет
Українського Народного Союзу**

З ВДЯЧНІСТЮ І В ПОШАНІ...

Блаженніший Владика Мстислав

У день сорокаріччя архиєрейської хіротонії та 84-річчя з дня народження Блаженнішого Владики Митрополита Мстислава, Первоієрарха Української Православної Церкви в ЗСА та діяспорі, колись воїна Української Армії, парляментариста-законодавця сойму, тоді ж видатного трибуна і оборонця свого рідного народу перед всілякими утисками чужого уряду, а пізніше — видатного духовника, позначеного печаттю Божої харизми, борця за ідеали українського та загальнолюдського добра і справедливости — бажаємо Йому Многих Літ і ще довгої плодотворної праці на чолі УАПЦеркви.

*Екзекутива УНС і
В-во „Свобода"*

ПРИВІТАННЯ

Його Блаженство
Блаженніший Владика Мстислав Скрипник
Архиєпископ-Митрополит Української
Православної Церкви у З'єднаних Стейтах Америки

Блаженніший Владико Митрополите!

В дні 14 травня 1982 року промине сорок літ від цієї святої днини, коли то Божа Благодать у виді повноти священства сплила на Вашу Преосвященну Особу.

З нагоди цього сороклітнього Ювілею прошу прийняти наші сердечні побажання щедрих Божих ласк.

Нехай Господь благословить Вас здоров'ям, а духова радість і почування щасливости нехай наповнить вщерть почування Вашої Блаженнішої Особи.

Сорок літ ревної праці у Христовому Виограднику, віддане служіння для добра українського народу, осяги Вашої праці на полі церковному й громадському є подиву гідні. Ви, Блаженніший Владико-Митрополите, як добрий Пастир повірених Вашій духовній опіці вірних, старалися з'єднати народ у вірі й любові Господа і ближнього. Праця для прослави Бога й добра українсьского народу була Вашою ціллю й життєвим призначенням. За Вашу ревність нехай Господь винагородить Вас небесними дарами, а український народ буде Вам вдячний.

Ви, Блаженніший Владико-Митрополите, розбуду вали й об'єднали Церкву на моління й освячення душ вірних та на прославу Творця. Ви подбали про створення осередку для плекання культури українського народу. Великим вкладом праці подбали про оснування музею, запопадливо збираючи дорогоцінні пам'ятки нашої історії, щоб рятувати ці національні скарби нашої духовости й задокументувати самобутність українського народу.

Найважливіше для Христової Церкви й народу — це доріст священиків, це нові многі покликання. І в тому Ваша велика заслуга, бо зорганізували Ви високу школу богословських наук, щоб дати нагоду покликаним служити Богові й народові.

Блаженніший Владико-Митрополите! Вашу корисну працю для Церкви й українського народу належно оцінить український історик, згадуючи Ваше Блаженство як визначну Особу, яка у важливих хвилинах, хвилинах великих трагедій народу, не, завагалася взяти великої відповідальности перед Богом і історією та у церковній й громадській праці віддала всі свої сили, своє знання й свою любов народові й Україні.

Пересилаючи ці наші сердечні побажання з висловами братньої любови, яку в наші серця вложив наш Спаситель, молимо Воскреслого Христа, щоб благословив наш нарід Божим миром, щоб у душах наших запалала любов і єдність та щоб сповнилися слова нашого Ісуса, щоб був один пастир і одне стадо.

Щиро бажаємо Вам, Блаженніший Владико-Митрополите, здоров'я, успіхів у праці, сповнення Ваших шляхетних задумів для добра Церкви й народу й на прославу Триєдиного Бога.

ІС ПОЛА ЕТІ ДЕСПОТА!

**† Стефан
Архиєпископ-Митрополит**

**† Роберт
Єпископ-помічник
Філядельфійського Митрополита**

16-го квітня 1982 року.

ПРЕЗИДЕНТ ОБСТОЮЄ ПЛЯН РОЗЗБРОЄННЯ

Вашінгтон. — В четвер, 13-го травня, у Білому Домі президент Роналд Реген відбув 10-ту за час його урядування пресову конференцію, що передавалась по всій країні телевізійними камерами.

Пресконференція розпочалася о 8-ій годині вечора східнього часу п'ятихвилинним словом Президента про його пропозиції розмов із Совєтським Союзом про зменшення нуклеарного зброєння, потім він заповів з гумором, що тепер може розпочатися „переспря" з пресовими представниками: питання і відповіді.

Найбільше місця в конференції відведено розмовам про зменшення зброї та про потребу збалянсування Регенового бюджету. У цьому бюджеті кладуть противники наголос на збереження недоторканою програми соціяльного забезпечення, хоч таке збереження стало вже „політичним футболом" для демократів, які — уважає Президент — не хочуть бачити того, що без зрізання деякої суми тепер з соціяльного забезпечення зазнає краху вся система. Ідеться про редукцію 40 більйонів долярів протягом трьох років з фонду соціяльного забезпечення, що становить на один рік 1983, наприклад, 208.7 більйона долярів. А без цих ощадностевих заходів ціла система може збанкрутувати. Пропозиція Президента зменшила б цю велику суму на вказаний рік на 10 більйонів дол.

Щодо зброєння Президент знову підтвердив свою готовість говорити з СССР про певні обмеження, що їх він вже пропонував у його промові в Юріка коледжі минулого тижня і в офіційному листі до Леоніда Брежнєва, на який ще нема офіційної відповіді.

Далі, обороняючи свою політику щодо збільшення оборонної спроможності Америки в ці загрозливі для вільного світу часи, президент Реген висловився проти ратифікації підписаного САЛТ-ІІ поміж Брежнєвим і колишнім президентом Картером у 1979 році, уважаючи цей договір некорисним для ЗСА. Президент також міцно тримається постанови, щоб Америка мала право першого удару по совєтах, якщо б прийшла критична хвилина.

„Немає релігійного переслідування в СССР", — каже Ґреґем

Москва, СССР. — Виступаючи на пресовій конференції 12-го травня ц.р. на закінчення шестиденних відвідин в СССР, Биллі Ґреґем заявив публічно, що він не „зустрічав релігійного переслідування" в Совєтському Союзі і що СССР і ЗСА „в однаковій мірі" хочуть осягнути мир у світі.

Запитаний кореспондентами чи на його думку в СССР існує свобода релігії, Ґреґем відповів:

„Існує різниця між релігією, яку практикується тут і, наприклад, в Америці. Але це не означає, що тут не має релігійної свободи... Я зустрів повну свободу відносно того, що я хотів сказати. Всі церви, які є відкриті і яких є тисячі, як виглядає, мають право відправляти Богослуження".

Запитаний про арештування молодої жінки, яка розвинула транспарент в баптистській церкві в Москві з написом про арештування релігійних провідників в СССР, пастор Ґреґем сказав, що в Америці також арештують тих, які роблять замішання в домах молитви.

Як відомо, все церковне життя в СССР є контрольоване урядом, включно з діяльністю баптистів, з яких багато не підчиняються офіційній Раді для релігійних справ, і яких, під назвою „ініціятивників", строго переслідує уряд.

Члени американської делегації пастора Ґреґема приватно говорили репортерам, що серед совєтських „релігійних" провідників є багато членів КҐБ.

Під час його перебування в Москві пастор Ґреґем був часто в товаристві Бориса Пономарева, члена Політбюра й головного ідеолога комунізму, і Ґеорґія Арбатова, директора Інституту для американських і канадських справ в Москві.

В Америці заяви й поведінка пастора Ґреґема викликали бурю протестів і критику, головно за його фальшиву інтерпретацію Нового Завіту, Книги Римлян, де говориться про послушність громадян перед світськими властями. Більшість критичних голосів Ґреґема за його наївність і за його політичний опортунізм і підлесливість супроти совєтського уряду, від якого він сподівається поновного запрошення на відвідини.

П. Григоренко був поміж запрошеними дисидентами в Білому Домі

Вашінгтон. — Серед запрошених восьми дисидентів, „видворених" у різний час з Совєтського Союзу, на обіді в президентом Роналдом Реґеном у Білому Домі у вівторок, 11-го травня, були члени Української Гельсінкської Групи генерал Петро Григоренко, Айше Сейтмуратова, і пастор Ґеорґій Вінс. Президент Реґен заявив свою моральну підтримку всім дисидентам у СССР за їхню шляхетну боротьбу в обороні людських прав у СССР. Президент також заявив свою відданість справі збереження і охорони людських прав. Державний секретар Александер Гейґ був теж присутній.

Серед запрошених, крім трьох названих вище членів УГГ, були російські і жидівські дисиденти: Павел Літвінов, Валерій Чалідзе, Андрей Сінявський, Марк Азбель і Людмила Алексеєва. Запрошений на обід А.Солженіцин відмовився прибути, згідно з одними джерелами — через запрошення із значним спізненням, і він начебто довідався про цей обід вперше з газет; а згідно з іншими джерелами — запрошення до нього було вислано і вчасно й відповідно, але він, як письменник, вважав, що йому не зовсім підходить спільно обідати з Президентом і дисидентами, „які займаються політичною діяльністю в першу чергу". А. Солженіцин воліє відбути зустріч із президентом Реґеном окремо, хоч і тепер Р. Реґен пропонував Солженіцинові, що вони обидва порозмовляють перед обідом удвох окремо 15 хвилин, а потім приєднаються до решти дисидентів. Але це Солженіцинові начебто не відповідало.

Сама ця імпреза була проведена Білим Домом у „низькому ключі" і репортерам було не казано її покривати. Тому також про обід з дисидентами Реґена мало писала „велика" преса ЗСА.

ВЕЛИКИЙ КОНЦЕРТ ПРИКРАСИТЬ 30-ту КОНВЕНЦІЮ УНСОЮЗУ

Рочестер, Н.Й.. — В рамках 30-ої Конвенції УНСоюзу, тут, у неділю, 23-го травня 1982 року, о год 6:30 вечора, у великій залі готелю — Дженесі Плаза — Голідей Інн, відбудеться Концерт, програму якого вестиме конферансьє Евген Кулик.

Розпічне Концерт співом Американського гимну співачка Ляриса Маґун-Гурин з Ню Йорку при фортепіяновому супроводі д-р Лесі Борисенко.

Український місцевий мішаний хор „Сурма", під дириґентурою Ярослава Матковського, проспіває кілька пісень включно зі славнем „Гимн Народного Союзу", музика Гайворонського. При фортепіяні — Анна Сорохтей.

Кілька бравурних народних танців виконає танцювальна група „Дунай", що існує при Осередку СУМА в Рочестері. Мистецький керівник групи — Богдан Лико; хореографи — Сулима, Кужіль і Лико.

Хороводи і спів виведе місцевий Пластовий курінь юначок ім. Ганни Барвінок, під керівництвом Яри Кекіш і з музичним супроводом А.Сорохтей.

Виступ сопрано Л.Маґун-Гурин включатиме виконання кількох арій і пісень Лисенка під музичний супровід д-р Л.Борисенко.

На закінчення першої частини концерту співатиме жіночий вокальний ансамбль „Намисто" з Вашінґтону під музичним керівництвом Петра Круля. Це будуть пісні композитора і пісняра Володимира Івасюка, замученого три роки тому у Львові.

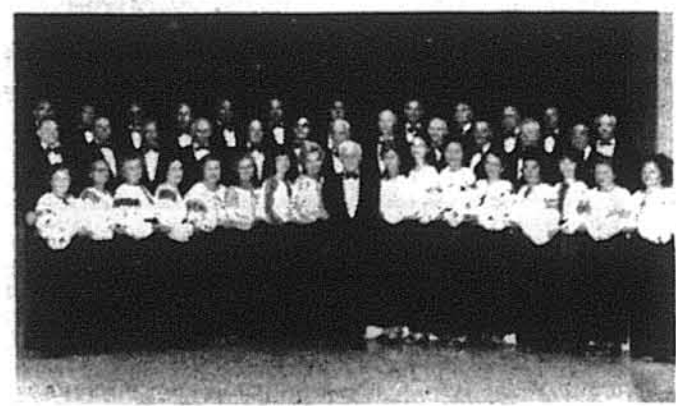
Після невеликої перерви, під час якої можна обмінятися думками і враженнями, у другій частині Концерту виступить піяністка д-р Леся Борисенко з грою Ґріґа і Нижанківського.

Л.Маґун-Гурин знову співатиме пісні Івасюка та Гнатишина, при фортепіяновому супроводі д-р А.Борисенко. Поновно виступить Ансамбль „Намисто" з кількома новими піснями з України та в'язанкою народних пісень.

Закінчиться Концерт виступом хору „Сурма" із співом незрівняних пісень Леонтовича і епохальним „Туман хвилями лягає" Миколи Лисенка.

Виконавці концерту:

Д-р Леся Борисенко, піяністка, акомпаньятор і музиколог, від семи років віку грає на фортепіяно і вже у вісім своїх років виступала на радіо і телевізії в рідному тоді місті Рочестері і Баффало, Н.Й., де діставала багато нагород. Вищу освіту здобула в Рочестерському університеті і в славній Музичній школі Істман, де

Мішаний хор „Сурма"

Танцювальний Ансамбль „Дунай"

здобула спочатку ступінь бакалявра, потім маґістра і вкінці з високим відзначенням — доктора філософії з музикознавства.

Танцювальний гурток „Дунай" є одною з мистецьких самодіяльних груп при СУМА в Рочестері, що зорганізувався вісім років тому; ним керує Богдан Лико. „Дунай" має дві групи — старшу і молодшу. У старшій беруть участь 14 танцюристів у віці від 13 років до 18-ти років життя. Молодша група налічує 24 дітей, наймолодші є у віці від

(Закінгення на стор. 4)

В Линдені назвуть парк іменем українського вояка

Линден, Н.Дж. (М.Пітиковський). — У неділю, 16-го травня ц.р., о год. 1-ій по полудні відбудеться надання паркові, що знаходиться тут при вул. Клінтон, між 11-ою і 12-ою вулицями, імени українця, вояка американської морської піхоти, св.п. Миколи Мельника.

М.Мельник, ґрадуант місцевої парафіяльної школи, загинув геройською смертю 15-го квітня 1969 року у В'єтнамі. Він був відзначений п'ятьма медалями за геройські вчинки.

Парк, що знаходиться поблизу хати, в якій мешкають батьки св.п. Миколи, знані громадяни Ілля і Катерина Мельники,носитиме офіційну назву — „Капрал Ніколас Мельник Меморіяльний Парк". У церемонії дедикації парку та пропам'ятної таблиці візьмуть участь — посадник Линдену Джан Ґреґоріо, радні міста, парох Елізабету о. Йосиф Федорик і численні громадяни міста та позамісцеві гості. Українська громада своєю участю в цій церемонії віддасть салют воякові Миколі Мельникові, який, як сказано в комунікаті міської ради цього міста, „склав найвищу жертву за свободу...".

ДОПОВІДЬ В.МОРОЗА В НЮАРКУ

Нюарк, Н.Дж.—В неділю 16-го травня ц.р., о год. 4-ій по полудні тут в Українському Народному Домі, 140 Проспект авеню, виступить з доповіддю Валентин Мороз на тему: „Симоненко—людина й легенда". Доповідь організує Рада прихильників журналу „Анабазис".

ЗУСТРІЧ ІЗ СЛУХАЧАМИ „РІДНІ АКОРДИ"

Нюарк, Н.Дж.—З нагоди другої річниці існування української радіогодини „Рідні акорди", тут в суботу, 15-го травня ц.р., о год. 7-ій, в приміщенні Українського Народного Дому, при 140 Проспект авеню в Ірвінґтоні, відбудеться концерт „Зустріч із слухачами". У програмі виступатимуть: квартети, духова оркестра, хори, солісти та інші мистецькі сили. Ближчі інформації про імпрезу можна отримати потелефонувавши на число: 686-8171, або 686-8172.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 65¢ a month. Change of address — $1.00. Make chek or money orders payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to: "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J

Статті і дописи підписані авторами не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу 65¢ місячно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City N J 07303

Телевізія — діти — злочин

Крайовий Інститут ментального здоров'я, державна установа, проголосив 94-сторінкове звідомлення із своїх студій над зв'язком телевізійних передач із зростом злочинства та впливом на дітей і недолітків, які доконують злочини саме під впливом телебачення. Наукові досліди охоплювали останнє десятиріччя, бо вже у 1972 році секретарят здоров'я звернув був увагу на шкідливий вплив телевізійних програм на фантазію дітей і недолітків, які наслідують у своїх діях ті злочини, що їх бачили на екрані свого телевізора.

Звідомлення того Інституту різко таврує телевізійні програми, особливо ті, які спеціяльно призначені для дітей, передавані під кінець кожного тижня. „Акція, сила і небезпека", — кажеться у тому звідомленні, — це ті три чинники, які становлять стрижень дитячих телевізійних фільмів. „На кожну годину дитячих телебачень припадає 5 насильницьких актів, а у дитячій телевізійній програмі під кінець тижня трапляється і 18 таких актів, суперечних із законом".

Йдеться не тільки про закон, але й про мораль. Телевізія стала розсадником аморальности, а не моралі — вже давно стверджували педагоги й соціологи. Відомо, що найбільший вплив на дитячу й молодечу уяву мають пригоди „героїв", які виявляють свою відвагу без уваги на те, у чому така відвага проявлялася, — на уяву дітей і недолітків вплив має посягання по владу та боротьба з „ворогом", коли тим „ворогом" буває і поліція, яка насправді є сторожем ладу і закономірности. Дитина і недолітки не знають межі між тим, що дозволене і що заборонене, — вони не знають теж межі між мораллю і аморальністю, — вони керуються цілком іншими критеріями своєї дії, аніж це роблять дорослі. У дітей і недолітків на першому місці стоїть уява, інстинкт, гін „показати себе", і дитина чи недоліток просто не знають, що це значить — керуватися розумом, що таке християнська мораль і етика, що таке обов'язок повинуватися законам.

У згаданому вище звідомленні наведено багато конкретних прикладів, як телевізійні покази стали причиною злочинів дитини чи недолітка. Покликалися, наприклад, на фільмову сцену, як злочинець вбив стрілою із лука свого ворога. Швидко потім в одному західньому стейті хлопець вбив стрілою із лука сусідку, до якої націлився для „фану", так-собі, щоб показати, що він „не гірший" за того „героя" з телевізійного фільму. Речники фільмового промислу виправдуються, що вони зберігають у своїх фільмах принцип, що „злочин не виплачується": злочинця, мовляв, у телевізійних фільмах зправила ловлять, злочини не минаються безкарно. Але дитина чи недоліток не думають про наслідки своїх дій, так само, як не думає про це і дорослий злочинець. Відома річ, що діти й недолітки до якогось то року свого життя мають особливо розвинений акторський хист: це гін до наслідування, до мавпування, гін до театральної гри, з якого сама дитина чи недоліток не здають собі справи. Загальновідомо, що коли в будь-якому родинному чи товариському колі дуже вихваляють дитину і звертають на неї увагу, яка то вона обдарована різними талантами, та дитина починає „грати", — „робити театр", щоб показати себе, що вона вміє і це і друге.

Не відомо, який практичний наслідок матиме це останнє широке авторитетне звідомлення державної установи, яка натаврувала шкідливий вплив телевізійних програм на дії дітей і недолітків. Американський фільмовий промисл, подібно як преса, наставлені на сенсацію, як той чинник, який найбільш зацікавлює, отож має безпосередньо успіх у відборця — власника телевізора чи читача газети. Продуценти такого духового корму не беруть на увагу впливу на дальшу мету. Тим менше беруть на увагу такі чинники, як християнська мораль, ввічливе культурне поведення, манери, добре чи погане виховання. Тим часом фільм має величезне педагогічне значення — має педагогічне значення позитивне або негативне. На превеликий жаль — негативного тут більше, як позитивного. Історія фільму записала й великі позитивні заслуги у формуванні уяви дітей і молоді — як ось уведення Волтом Дисні рисунково-ілюстраційних фільмів, що відтворюють казки Ґрімма й Андерсена. Цією технікою широко користуються тепер також прерізні фірми для реклями своїх товарів — це дотепні образки-нариси, куди кращі, як говорене слово. Але погоня за сенсацією породжує власне фільми з актами насильства, що їх дитяча уява хапає і „ковтає", як губка воду.

Тут теж вина батьків, які не дбають, якими фільмами цікавляться їхні діти. Велика, різногранна проблема, яка заторкує педагогію, шкільництво, хатнє виховання і — на жаль — поліцію і суд.

Б. Цимбалістий

БИЗНЕС У КОРИСТЬ ГРОМАДІ

Ще тому кілька років багато наших громадян недооцінювали вартости Українського Народного Союзу як громадської організації. Від них можна було почути або й вичитати в пресі, що, мовляв, ніде не видано, щоб забезпеченева інституція була в кермі всього нашого життя.

Після подій останніх двох років — їхня короткозорість стала очевидною. Вона не дозволяла їм передбачити, що станеться з нашою громадою, як нею стануть керувати привезені з краю партії чи рухи з їхніми традиціями нетолерантности та ексклюзивности — так чужими-людям, вихованим у політичній культурі американської демократії.

Можна мати надію, що погляд багатьох про ролю УНСоюзу тепер змінився. Кожний міг переконатися, що УНСоюз — це не просто собі забезпеченева компанія, як багато інших подібних американських, але що — це громадська організація, яка обороняє певні принципи побудови всього життя нашої громади в ЗСА. УНСоюз став запорукою демократичного правопорядку в нашій громаді. Очі всіх були скеровані на УНСоюз, бо кожний зрозумів, що від такого чи іншого рішення Головного Уряду УНСоюзу залежатиме майбутнє обличчя української громади в цій країні.

На початку свого існування забезпечення членів на випадок передчасної смерти або каліцтва було дуже важливою функцією УНСоюзу. Тоді не було ані соціяльного забезпечення, ані різних пенсійних фондів чи життєвих забезпечень, доступних кожному. Сьогодні стан змінився так, що забезпечення УНСоюзу для осіб, які мають інші забезпечення на високі суми грошей, менше важливе. Однак приналежність до УНСоюзу саме важлива тим, що він є репрезентативною організацією американських українців, яка задовольняє культурні і товариські потреби своїх членів та виконує різні загальнонаціональні завдання. Такою, між іншим, уважають її американські урядові кола. Коли совєтський уряд звільнив Валентина Мороза, Зигмунт Бжезінскі телефоном повідомив про це канцелярію УНСоюзу в Джерзі Ситі, а не, наприклад, голову УККА, дарма що цей живе „під боком" у Вашінгтоні. Це симптоматичний факт. Дорадник американського президента ледве чи трудився б телефонувати до якоїсь забезпеченевої організації.

На марґінесі завважимо, що всякі спроби творити окремі об'єднання чи асоціяції українців у ЗСА є марнотравним дублюванням і роздрібнюванням ресурсів і наших сил. Крім того, такі спроби — чи зможуть дорівнювати УНСоюзові, годі ж бо сподіватися, що їм вдасться приєднати понад 80 тисяч членів, що їх тепер має УНСоюз.

Прибуття нової хвилі еміґрантів після Другої світової війни принесло пожвавлення усього громадського та культурного життя українців Америки. Нові еміґранти приїхали зорганізовані в різних своїх політичних партіях, громадських, професійних, культурних організаціях. Вони їх відновили на американському терені, або потворили аналогічні організації. Роля УНСоюзу як громадської організації, що колись задовольняла майже всі потреби української спільноти, зменшилася. Наприклад, УНСоюз не мусів організувати шкіл, коли постала безліч шкіл українознавства або цілоденні українські школи. Він не мусів займатися організуванням курсів народних танців, хорів, літніх таборів для молоді, бо ці функції перебрали на себе інші установи та організації. У висліді в різних громадах відділи УНСоюзу останніми десятиліттями не виявляли майже ніякої діяльности. Малохто з наших громадських та культурних діячів анґажувався у роботу в рамках УНСоюзу.

Сьогодні чимало організацій завмирає. Про їхнє існування можна хіба довідатися з оголошень про смерть того чи іншого члена. Бракує також осіб, охочих працювати в управах наших товариств та організацій. В деяких громадах немає ніякого об'єднуючого центру (крім Церкви), щоб перевести хоч би якусь збірку грошей на допомогові та культурні цілі, чи влаштувати хоч свято державности. Створюється враження, що прийшов час оживити діяльність відділів УНСоюзу, щоб вони стали місцем зустрічі всіх місцевих громадян, промотором культурного і товариського життя в нашій громаді. Їхня діяльність не мусить і не повинна бути тією самою, що тому 50 чи більше років. Вона повинна відповідати думанні та смакам і потребам теперішніх поколінь. Треба би, так би мовити, налити „нового вина у старі міхи". Між іншим таке зберігання організаційних структур, в які кожне покоління вливає свій зміст, витворює традицію, морально зобов'язуючу для молодих поколінь, яка забезпечує тривалість чи тільки довше життя цілій громаді. Між іншим такі почини вже декуди відбуваються.

Чому, на нашу думку, УНСоюз найбільш надається щоб бути не лише репрезентативною, але найбільш активною живучою організацією. Очевидно, можна покликатися на довгу історію успішної та

(Закінчення на стор. 4)

Іван Кедрин

ЧУЖА І СВОЯ ПАРТОКРАТІЯ

Як уже не раз про це писано — зараз на першому засіданні Крайової Ради Українського Конґресового Комітету за голосування за черговою так званої ротаційної системи головного предсідника „Народної Помочі", окремою резолюцією натавровано неприявного генерала Петра Григоренка за його ніби „політичну концепцію" висловлену в одній газетній статті, де він твердив, що не російський імперіялізм русифікує і переслідує українство, а компартія. Це не була і не є ніяка „концепція", бо за енциклопедичною дефініцією — концепція це плян дії — політичної, стратегічної, образотворчої. Це просто особистий погляд генерала Григоренка, погляд дуже дискусійний: на його статтю треба було відповісти статтею або дискусійним панелем, а не резолюцією керівної організації організацій, усупереч її статутові, який чогось такого не передбачує, — та ще й без перечитання тієї статті, без вислухання арґументів її автора і з відкиненням всіх зголошених тоді компромісових резолюцій, які, зрештою, так само відкидали погляд генерала.

Продовжування політики царату

Генерал Петро Григоренко не має рації, коли теперішню ситуацію в Україні відмежовує від ситуації, яка настала після битви під Полтавою у 1709 році. Комуністична партія ще не існувала, коли Петро I і Катерина II започаткували політику не то русифікації, не то національного ґеноциду у відношенні до українського народу. Малоросійська Колеґія була заведена у 1722 році, зруйнування Січі прийшло у 1775 році, заведення кріпацтва у 1783 році. Шаховський, Вельямінов, Рум'янцев — це були предтечі Валуєва, який у 1863 році проголосив, що українського народу „нє било, нєт і бить нє может" і у 1876 році проголошено Емський указ за нібито „ліберального" Олександра II, з забороною будь-чого українського. Отож трудно розмежовувати національну політику російських большевиків від політики їхніх царських попередників — і це не була політична партія, а імперська політика, наставлена на національну асиміляцію усіх народів в межах імперії, точнісько та сама політика, яка тепер проводиться під гаслом „одного радянського народу".

Але генерал Григоренко каже правду, коли твердить, що в теперішній монопольній компанії не тільки росіяни і жиди, але й самі українці активно сприяють і, як партійні верховоди, проводять русифікацію України. Панас Любченко, як „громадський обвинувач", винищив на процесі Спілки Визволення України квіт української інтеліґенції із Сергієм Єфремовим, Андрієм Ніковським, Людмилою Черняхівською і десятками-сотнями інших видатних інтелектуалів у проводі. Таращанська дивізія за часів Української Народної Республіки воювала під червоним, а не жовто-блакитним прапором — проти Дієвої Армії УНР. Теорію генерала Григоренка заперечують такі українські „націонал-комуністи", як Шумський, Волобуїв, Максимович, Гринько, Скрипник, Хвильовий, навіть Затонський, та члени Комуністичної партії Західньої України, як Рудик, Черній-Розенберґ (колишній український січовий стрілець). Але всі вони або пустили собі кулю в лоб (Скрипник, Хвильовий), або були винищені в льохах Че-Ка, НКВД, КҐБ.

Русифікація українцями

Але ж нинішній голова комуністичної партії України Щербицький — це не москаль. І членами Спілки Письменників України є у величезній більшості таки українці. І коли конґрес монопольної компартії в Україні проходить російською мовою і так само, на стид і ганьбу, конґрес письменників України, то на задній плян відходять причини, чому таке діється: чи це шкурницький опортунізм, чи затрата почуття національної гідности і чесности, чи то гін до фізичного самозбереження, чи крайнє залякання чи, може, навіть валенродизм, який під зовнішньою вивіскою російської мови зберігає ненависть до російського поневолювача. На різних становищах совєтського імперського апарату є чимало українців. Вони не є авторами національної політики ґеноциду супроти всіх поярмлених народів, але співпрацюють у цьому ділі. Щиро чи нещиро, у переконанні, що роблять правильно чи з закушеними зубами під моральним терором в умовинах панування ворожої диктатури, все одно — співпрацюють у ділі перетворення українського народу в „один радянський народ", із затратою решти національної гідности і гордости. Байдуже чи це їм удасться чи не вдасться. Ми віримо, що не вдасться, ми віримо, що у XX сторіччі не можна позбавити національного „я" народу з кількадесяти мільйонами чоловіків і жінок, народу із тисячолітньою християнською культурою і державницькою традицією з різних періодів своєї історії. Але тепер панує неподільно одна комуністична партія і в тій партії діють на різних видатних постах

(Продовження на ст. 3)

З МОГО ВІКНА

Іванна Савицька

Та болять ніжки...

Ой, болять мене ніжки, та ще й як, і пішла я до лікаря у Ню Йорку за якоюсь порадою. Сіла в фотель, підіймаю легенько спідничку й показую лікареві коліна.

— Докторцю, мій золотий, зробіть щось з моїми ногами, бо делалі — не видержу, а плакатиму, як маленька дитина.

— Закрийте, пані, коліна, бо це не моя територія, не мій бецирк, ідіть з колінами до молодшого, я вже давно не цікавлюся колінами (хворими ні здоровими), стопами, пальцями і п'ятою цікавлюся, це все. Став він крутити мої пальці, приглядатися до них уважно і врешті сказав таке:

— Усе тут нормальне, і так би мовити — несогірше, тільки одна проблема турбує мене, моя пані, замало руху у ваших нестарих ще ногах, замало гімнастики, пані, ви або сидите, або лежите на канапі, або, (як хтось по секрету сказав), творите в лежачій позиції. Від цього ноги терплять, слабий кровообіг, застій в цілому організмі, от де ваша біда. Їсте, здається, сидячи, телевізуєтесь-лежачи на м'якенькій канапі. З вашого вікна заглядаєте-стоячи, спите — лежачи, книжку читаєте-сидячи, телефоном цвірінькаєте — сидячи, а все це шкодить ногам, робить вас хворою, приспішує вам артрит.

— Правду кажете, докторе, святу правду, наче з книжки читаєте. Запишіть мені якусь спасенну пілюлю, щоб я якось мої ноги щасливо довезла до Чикаго.

А в Чикаго від'їжджаючи пішла я до спеціяліста від загадкових хвороб.

— Ноги мене болять, неймовірно болять, порадьте щось, пане докторе, бо не доїду до Ню Йорку, а вже Торонто на мої ноги чекає.

— А як там „горішня територія", не докучає вам пані?

— Я — з ногами до вас, „горішню територію" лишіть в спокої, це моя особиста справа. Ноги, докторцю, рятуйте, от що.

Подивився доктор на пальці, порахував аж до п'ять, значить що все в порядку, оглянув добре п'яту, хвилину подумав, поглянув у якусь книгу, а далі сказав таке:

— Забагато руху у вас, ви не сарна й не заєць, що скаче з місця на місце. На верхи лемківські у суботу ходили?

— Ходила!

— В неділю — Господи помилуй у двох церквах співала?

— Співала, пане докторе.

— На лемківське свячене за призидіяльний стіл посунула?

— Таки, правда, посунула.

— З лемками христосувалася?

— Та ще й як!

— До Остапів на чайочок ходила?

Ходила.

Музеї по два рази оглядала?

Оглядала, пане докторе.

В книгарнях була?

Ой, була, а все бігом, а все скоро.

До Колорадо з мисткинею Гарасовською їздила?

Їздила! Ой, яка там краса.

Курячу лапку, золоту й пахучу на сеньйорськім обіді, з пристійним паном обгризала?

Правда, свята правда, докторцю.

Молодість із Зенком згадувала?

Ой згадувала.

На президентському обіді була?

Була, і „пєкні си то споминам"...

— В школі св. о. Миколая на зустрічі з діточками була, гагілки бачила, квіти дістала, промову талановитого хлопця, може й майбутнього письменника слухала.

— Благослови Боже їхню працю і талант того хлопчини.

— Для радіоавдиції п-ва Самбірських на тасьму награвала?

— Награвала.

— А передачі о. митрата Бутринського слухала.

— Із великим зворушенням слухала.

— А як справувався 22-ий Відділ СУА?

— Чудові, енергійні, підприємчиві і щиросердечні пані. Їм від мене дружня, тепла подяка.

— А фамілійні обов'язки сповняла? Вашу сестрицю Славу Дрималик-Шевчик добре картала за те, що так рідко пише до „Свободи"?

— Добре картала, пане докторе!

— О тепер, дорога пані, подивіться на мої ноги, на мої жиляки, що мені з ними робити? Доктор підкотив ногавичку і показав мені ногу.

— Докторцю коханий, ви забагато стоїте, жиляки, — від стоячої праці. Все робіть із задертими догори ногами. Говорите з пацієнткою, а ноги поставте сторчма, хай кров до мізку спливає, і свіжу думку дає. Міряєте тиск крови і знову справа та сама. Пацієнт сидить, а ви — ноги високо і так помпуйте бальоник. Мала операційка, якась пропуклина, чиряк, камінчики, ноги все догори, ріжте в лежачій позиції. Не засиджуйтесь у фотелі, бігайте, рухайтесь, ганяйте. За два тижні покажіть мені свої ноги, коли це не поможе, попробуємо щось инше.

Скільки я винен вам, пані, — спитав доктор.

— „Ми професіонали" лікуємо один одного задармо, чи не так?

Ірена Ванчицька

ЗАПІЗНО

Галина ще раз глянула на святково накритий стіл, вирівняла сніжнобілу скатерть, долила води до кришталевої вази, в якій пишалися жовті троянди, і втомлена присіла, щоб трохи спочити. Сьогодні уродини Сергія і все мусить бути особливо гарне й урочисте.

„Боже скільки то вже минуло літ, а здається, що так ще недавно мале хлоп'я ставило перші кроки і вчилося вимовляти складні слова", — подумала Галина.

Скільки радости, сміху і сонця було в їхній привітній хаті... Скільки гарних снів переснила щаслива мати. Сергійко ріс, а з ним росли надії і гордість батьків. Батькові бажалося, щоб син був ученим-винахідником, а мати мріяла побачити його щасливо одруженим, багатим лікарем чи адвокатом, бо тільки ці дві професії вона чомусь уважала за найбільш відповідні їхньому синові.

Ті рожеві мрії затемнила страшна трагедія, смерть, що так несподівано забрала їм мужа і батька в розквіті сил. Переболівши цей страшний удар, Галина з подвійною енергією взялася до праці, бо ввесь тягар тепер припав їй.

„Сергій таки буде адвокатом", — постановила Галина, — і на ці довгі і коштовні студії запопадливо складала гроші.

І знову, другий несподіваний, удар знищив усі пляни матері, коли її син-одинак, закінчивши середню школу, постановив вписатися до мистецької Академії. Не допомогли прохання, переконування, навіть сльози, бо Сергій вперто стояв при своєму — він буде мистцем, а не адвокатом чи лікарем, як хотіла цього мати.

Із цього часу почалася уся біда. Сергій відчужився від свого довкілля, був гостем у хаті і все горе мусіла нести самітня мати.

Галина глянула на годинник. Незабаром прийде Сергій і сьогодні є найкраща нагода його переконати, щоби він завернув на правильний шлях. Як добре склалося, що сьогодні прийшов цей побажаний лист з України; може він допоможе їй врозумити сина і знову в їхній хаті розблисне сонце як колись.

Крізь білі занавіски на вікнах, до кімнати вливалося багато золота і веселі зайчики скакали по стінах, на яких висіли гарні картини. Тільки одна з них сердила Галину, вона радо зняла би її, а навіть потяла би її на куски. З цією картиною був пов'язаний й прикрий спомин, який у цій хвилині особливо чітко зарисовувався у пам'яті.

Був різдвяний морозний день і вона чекала з обідом на сина. Звичайно — точний, сьогодні прийшов пізно, до цього не сам. Із ним була худенька, вбого вдягнена дівчина, посиніла від морозу, у протертих штанах, короткім жакеті, а довге, здавалося, ніколи не чесане волосся обвивало шию, мов хутряний комір!

— Будьте знайомі, — сказав Сергій. — Це, мамо — Фльорі, моя прителька, а твоя будуча невістка. Вона вчиться у малярській Академії і принесла тобі в дарунку оцю картину.

Він розгорнув опакування і Галина побачила страшний хаос мазків, незгармонізованість барв, незрозумілий образ чогось неозначеного.

— Цю картину, мамо, Фльора назвала „Дорогою до сонця". Це одна з кращих її праць.

— Чи дорога до світла може бути така спотворена? — запитала Галина.

— Мамо, пересічні люди не розуміють абстрактних картин, — відповів Сергій, і на цьому закінчено оцінку картини.

За вечерею дальше продовжувалася розмова про мистецькі скарби Фльоренції, батьківщини предків молодої малярки. Сергій радів, що мати так захоплювалася культурою Фльоренції і так добре була обзнайомлена з історією цієї колиски мистецтва.

Галина часто мріяла поїхати колись до Фльоренції, де багаті аристократичні роди Медічів, Строцців плекали скарби людського духа, де великі малярі Массоліно, Масачіо, Джіотті, ченці фра Анджеліко, Філіппо Ліпі, Льоренцо Монако, оздоблювали незрівняними фресками Божі храми, а поети, закохані в стару еллінську культуру, складали прекрасні поеми.

— Фльорі, — в захопленні висказав Сергій, — мама поїде з нами до Фльоренції, до твоєї батьківщини, де народилася поезія, музика, малярство.

Худенька дівчина відгорнула з чола розкуйовджене волосся і згірдливим поглядом змірила Сергія і Галину.

— Сержі, хіба ж ти не знаєш, що до Фльоренції люди їдуть купувати золото, щоби тут його продати за добрі гроші?

Ці прикрі роздумування перервав прихід сина і на обличчі матері заграли соняшні зайчики, тай щастя сіло з ними до святково заставленого стола. Сергій, смакуючи улюбленого торта „Наполеона", згадував їхню недавню подорож на Україну. Галина підсунула листа з України від Софійки, дочки приятельки, і висловила бажання колись побачити цю милу дівчину невісткою.

— Поблагословити вас, діждатися внуків, хіба можна бажати більшого щастя? Ти ж не заперечиш, що Софійка була припала тобі до вподоби. Кращої дівчини не знайдеш, вона гарна скромна і добра, — вмовляла мати.

— Твоя правда, мамо, — задумано відповів Сергій. — І чи не жалко було би тобі, щоби ця квітка з наших ланів зів'яла в задушливій атмосфері моєї хати? Ти добре знаєш моє життя, мою вдачу і тому не совісно було би нівечити її долю.

— Галина не здавалася і далі переконувала сина, що, одружившися із Софійкою, він змінить свій спосіб життя.

— Запізно, мамо, запізно, сумно відповів. — Може, вислухавши моєї сповіді, краще мене зрозумієш — і він почав говорити.

„Великдень і Різдво — ці два традиційні свята дуже вплинули на моє життя. Пригадуєш, мамо, той Страсний Четвер, коли вже не було нашого батька, а я так дуже хотів іти з тобою до церкви. Ці страсні відправи, калатання після читання євангелій, а особливо ці драматичні слова зі святої Євангелії „Боже, мій Боже, чому Ти мене опустив?" — мали такий великий вплив на мою душу. Я так просив тоді тебе 'ходім разом до церкви', та ти оправдувалася, що ти не маєш часу, бо мусиш пекти паски.

У Страсну П'ятницю ти пішла до праці, а мені наказувала йти до Плащаниці. Я збунтувався, мамо, і пішов з Ґреґом до кіна.

За великоднім сніданком перший раз не було радости у моїй душі. Бракувало батька і ще чогось. По полудні ти змучена відпочивала, а я пішов у гостину до Ґреґа, де було добірне товариство і доростаючо[illegible] [illegible]накові довелося слухати непристойні розмови.

(Закінчення на стор. 4)

ЗАЯВА

КОНФЕРЕНЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ ПОЛІТИЧНИХ ПАРТІЙ І ОРГАНІЗАЦІЙ (КУППО) ДО СТАНОВИЩА В УКРАЇНІ І СУМІЖНИХ КРАЇНАХ, У ЗВ'ЯЗКУ З ОСТАННІМИ ПОДІЯМИ В ПОЛЬЩІ

1. Ми, представники партій і організацій, заступлених в КУПО, солідаризуємось вповні з визвольною боротьбою польського народу і висловлюємо повну підтримку змаганням польських патріотів проти червоної агресії російського червоного імперіялізму та жорстокого потоптання людських і національних прав цілої польської нації. Гостро осуджуємо і протестуємо проти масових репресій і терору, стосованих теперішнім режимом польських совєтських квіслінгів, що їх жертвою стала теж українська громадськість в Польщі, а головно деякі студентські і інші кола, які сприяли і брали участь у визвольному процесі польського народу, очолюваного і охопленого рухом „Солідарности".

Ми підтримуємо домагання польських патріотів і всіх свободолюбних людей звільнити негайно всіх в'язнів і інтернованих, привернути у правах „Солідарність", знести „воєнний стан", припинити воєнно-політичний терор і усунути всі репресійні елементи „домашнього" і совєтського типу та уможливити польському народові нормальне , свобідне життя і себевияв на своїй землі.

Ми закликаємо весь свободолюбний світ докласти всіх зусиль на допомогу польському народові у його затяжливій боротьбі за його визволення і висловлюємо тверде переконання, що помимо останніх трагічних досвідів і невдач, він вийде остаточно переможцем у змагу з ворогом та здобуде свободу та незалежність.

2. Ми звертаємо одночасно увагу всіх заінтересованих на певні висновки з останніх подій в Польщі і у цілому т.зв. соціялістичному блоці, зокрема теж з попередніх досвідів в Угорщині (1956 року), ЧССР (1968 року) та інших сателітніх країнах, які виразно доказують, що боротьба і визволення сателітніх народів є тісно пов'язані і співзалежні від такої ж боротьби і допомоги поневолених Москвою народів в самому СССР. Без державного усамостійнення України та інших народів сходу Европи від російської імперіяльної контролі, неможлива тривала державна самостійність Польщі. При тому геополітичне положення Польщі, як найбільшої сателітньої країни, її демографічний і економічний потенціял вцілому, і перш усього, потужні національні стремління польського народу — ставлять його у центральне становище у цілій сателітній системі, як першочергового і вирішального чинника у боротьбі проти російського імперіялізму і перворушійного силового фактора у майбутньому розвалі російської імперії. Це саме стосується України у властивому совєтському територіяльному засягу, тобто по відношенні до народів Совєтського Союзу. Україна, як найбільша населенням і територією, неросійська республіка СССР, в силу свого геополітичного положення, економічного і політичного потенціялу та незалежницьких стремлінь нашого народу — являється центральним і вирішальним фактором у боротьбі проти російського тоталітаризму і поневолення, в територіяльних рамках самого Совєтського Союзу.

Тому теж лише одночасний змаг і співдія визвольних процесів якраз цих обох народів — польського і українського — є основним і вирішальним силовим чинником, спроможним вже сьогодні гальмувати російську імперіяльну агресію та розвалити саму російську імперію у майбутньому. І так само приязні взаємини і співпраця обох народів у своїх національних незалежних державах творитимуть міцний фундамент для встановлення миру і справедливого тривкого ладу на сході Европи, у майбутньому. Вони служитимуть теж заборолом проти евентуального відродження будьякого російського і німецького імперіялізмів та їхньої агресивної політики. Гасло „За нашу і вашу свободу" залишається постійно актуальним для обох народів і їхніх сусідів, в усіх проєкціях боротьби, в сучасному і на майбутнє. Ми закликаємо передусім обидва народи до мобілізації всіх своїх сил на спільну боротьбу проти спільного ворога — російського імперіялізму — на рідних землях і закордоном. Перемога і визволення польського народу у сателітньому таборі і українського у підсовєтському — це передумова і ключ до повного визволення всіх інших народів сателітніх і підсовєтських, включно з російським, і до нового розвалу російського червоного тоталітаризму, який загрожує цілому світові.

3. Тому не лише для добра обидвох народів — українського і польського — та їхніх безпосередніх сусідів, але в інтересі цілого свободолюбного світу є доложити всіх зусиль, щоб допомогти обом народам і їхній визвольній боротьбі, зміцнити їхні національні потенціяли та не допустити до дальшого послаблення їх з боку Москви.

Україна стала сьогодні об'єктом геноцидного, асиміляційно-русифікаційного експерименту Кремля, який через здійснення своєї фальшивої і штучної концепції „єдиного радянського народу", намагається позбавити українську націю її самобутности, національної самопідметности і суверенности, історичних традицій та навіть самої національної ідентичности. І тому якраз сьогодні, більше ніж будь-коли, потрібна моральна, політична, дипломатична і всяка інша допомога свободолюбних народів і політичних кіл для нашого народу, з виразним цілеспрямуванням на зміцнення його національних сил, національної свідомости, державницьких традицій та елементів і національного спротиву та вирвання України з ізоляції від Заходу.

В тому відношенні, побіч правильної визвольної концепції і оперативної постанови, політичних і дипломатичних заходів і засобів, на окрему увагу заслуговують теж засоби масової інформації, головно радіо і писане слово, які у наш час „комунікаційної революції" відіграють надзвичайно важливу ролю у спілкуванні між народами і індивідумами.

Тому ми вважаємо, що в інтересі Заходу, а передусім ЗСА, є необхідним розбудувати негайно і поставити на належний позем українські радіовисилання „Голосу Америки", „Радіо 'Свобода' " й інших інституцій, з виразним цілеспрямуванням їхніх програм у вищеподаному сенсі. І впарі з ним існує потреба застосування всіх інших міжнародно-політичних, технічно-організаційних і оперативно-технологічних засобів для поширення можливостей доступу і допомоги для українського народу на його землях, паралельно з допомогою і підтримкою для польського народу, як теж і інших поневолених націй, які борються за своє визволення.

Гасло „За нашу і вашу свободу" повинно найти чим скоріше своє практичне визнання і застосування не лише з боку сатетітних і підсовєтських народів, включно з російським, але теж з боку західніх й інших свободолюбних народів, які стали в обличчі агресивної загрози зі сторони російського тоталітаризму і імперіялізму.

Президія КУППО:

А.Камінський, в.р., голова (ОУНз)
М.Воскобійник, в.р. (УРДП)
Л.Філь, в.р., секретар (ОУН)
Р.Барановський, в.р. (УНДО)
О.Германюк, в.р., (СЗСУ)

Ню Йорк, 17-го квітня 1982 року

Перша жінка—почесний член Пласту в Канаді

XIУ Крайовий Пластовий З'їзд Канади, що відбувся 27-го і 28-го лютого ц.р. в Торонто, іменував Марію Горбань з Торонто „Почесним членом Пласту в Канаді".

Хто може стати почесним членом Пласту, цієї надзвичайної організації молоді, що має вже свою 70-річну традицію?—це запит, який, напевно, не одному з нас поставить наша цікавість.

Організація Пласт відбуває тепер свої крайові пластові з'їзди Канади щодва роки. Колись ці з'їзди відбувалися не так часто, а тільки у міру можливости.

На цьогорічному XIV З'їзді були присутні 80 делегатів з восьми діючих пластових станиць та багато гостей. На такому Крайовому з'їзді голова Крайового Проводу дає пропозицію почесного членства, і делегати голосуванням рішать так, чи ні. XIУ вирішив одноголосно надати почесне членство Марії Горбань.

Не кожний Крайовий з'їзд надає почесне членство, бо його не так легко заслужити. Дотепер почесне членство Пласту в Канаді за майже 35-річне існування Пласту на цім континенті (початки в 1948 р.) дістали такі особи: ред. Василь Софронів-Левицький, Євген Борис, проф. Зенон Зелений, інж. Роніш, інж. Іван Лучків. XУІ З'їзд наділив почесне членство, крім М.Горбань, також адвокатові Рослякові з Едмонтону, якого називають „батьком пластової альпіністики".

М. Горбань, чи як її любимо кликати Марина, дістала це відзначення за 30-річну працю в торонтонській станиці і за поміч на пластових таборах та з'їздах. Вже в липні 1950 року М.Горбань перший раз „таборує" з пластунами на маєтку Отців Василіянів в Гримсбі. „Таборує" коло баняків та бараболі, з жартами та бесконечною енергією. Інтендатура—це була функція, яку вона часто в торонтонській станиці виконувала. Та й інші табори користали з її досвіду, як наприклад, вона була інтенданткою на Пластовій Міжкрайовій Зустрічі в Едмонтоні в 1978 році. Там просиділа три тижні під шатрами і найцікавіше те, що ця повна ентузіязму, з пластовим духом і бажанням допомогти жінка ніколи не була пластункою.

Крім того, М.Горбань була в торонтонській Станиці членом управи, головою і референткою Пластприяту при КПС, і взагалі пластову домівку в Торонто без неї тяжко собі уявити. Та не одна вона в тій домівці. Постійно з нею її чоловік Мирослав Горбань, який допомагає,з вирозумінням радить і ніколи не протестує. А протестувати можна було б, бо М.Горбань активна не тільки в Пласті. Від 1950 року вона є членом ЛУКЖ, і хоч провідних постів не займала і є тільки в Контрольній комісії свого відділу, але бере участь в житті організації. В січні 1977 року СФУЖО запросило п-і Марію на заступницю голови фінансової комісії III Конгресу СФУЖО, а після конгресу вона залишилася аж дотепер членом постійної фінансової комісії в Канаді. Марія Горбань двічі очолювала „День соняшників" з рамена Суспільної служби. Також несподіванкою для нас було почути інтерв'ю з нею на хвилях CPRB, де вона розказувала про працю Суспільної Служби.

Я особисто знаю М.Горбань з іншого боку. Знаю її як маму, яка старанно виховувала свої дві доні, Галю та Марту. Їх я щотижня зустрічала, коли вони приїздили на лекції фортепіяна. Одного разу, коли я попросила М.Горбань очолити комітет батьків моїх учнів для вшанування авторського концерту композиторові Миколі Фоменкові з Ню Йорку, то цей концерт дуже успішно вдався, завдяки великому вкладові праці батьків моїх учнів, а головно М. Горбань.

Зацікавлення музикою у п-і Марії не було випадкове. Ще 16-річною вона вчилася співу в Інституті Лисенка у Львові на стипендії Митрополита Андрея Шептицького. Війна перервала науку, але вона далі любила співати. Приїхавши до Торонто стала членом-основником хору АРФА в 1949 році, а також була першою головою хору. В 1955 році робила настирливі старання, і 6-го січня 1956 року відбулася перша українська святвечірня 15-хвилинна програма на Сі-Бі-Сі на цілу Канаду (тоді Домініон Нетворк). Була вона також головою комітету, що влаштував концерт „камерзенґерін" Ірі Маланюк. Та тут взагалі можна багато цікавого та позитивного згадувати, щоб змалювати силуетку Марії Горбань. А її словами: Це не випадкове. Це почалося з хати. В родині Сенишинів батька поляки звільнили з праці, бо не перейшов до римокатолицизма. Найстаршого брата розстріляли большевики. Середнього брата німці забрали до кацету, звідки він повернувся знищеним та молодим помер на волі. Наймолодший брат (11 років старший від Марії) був знаним журналістом у Канаді. На Марію Горбань мали великий вплив її дві учительки з гімназії СС.Василіянок у Львові—Мати Северина та Олена Степанівна-Дашкевич, яких вона згадує з любов'ю та пошаною.

М.Горбань з молодих літ виплекала собі мотто свого життя: у тім, що робила, осягнути максимум. Її хвилює, коли бачить здорових, розумних та здібних людей, які зайняті тим, що нічого не роблять.

Марія Горбань, перша жінка—почесний член Пласту в Канаді. Бажаємо їй сили до дальшої праці,хоч того не треба—вона і так зробить все, що зможе. Ця згадка про неї--це радше признання Пластові, що оцінює працю людими, яка фактично не є членом організації. Вона 30 років працювала у Пласті не ради відзначення, якого вона взагалі не сподівалася. Працювала з почуттям обов'язку, з любови і старалася осягнути максимум у своєї праці.

Оксана Соколик

ВОСЬМА ПО ВЕЛИЧИНІ в ЗСА інтернаціональна повітряна лінія „Браніф" збанкрутувала, оголосивши про свій кінець існування в четвер, 13-го травня. Вона повідомила вже напередодні своїх 9,500 службовців не виходити на працю цього четверга. „Браніф" обіцяла своїм пасажирам, які вже закупили квитки на різні раніше заплановані лети, що інші повітряні лінії, зокрема „Амерікен Ейрлайнс", ці квитки уважатимуть дійсними.

ХОЧ В АМЕРИЦІ поширене переконання, що на всі хвороби і на всі вади найнадійніший лік — це гроші — проте насправді воно не так. Так думає і президент Реґен, який у середу, 12-го травня, у писаному посланні з сумом сконстантував, що освіта американських учнів, особливо їхнє знання точних наук є на низькому рівні і загрожує в недалекому майбутньому сумними наслідками, особливо у ділянках мілітарній і економічній. Президентова критика відразу зактивізувала тих в Америці, які хочуть робити Уряд відповідальним за всі неладі в країні і поза нею, і які знають одну рецепту: більше грошей, „щоб направити ситуацію". Але Реґен і його кабінет уважають, що справа шкільництва не лише відповідальність федерального Уряду. Передусім цим повинні зайнятися інші чинники, які мусять старатися витягти освітню систему ЗСА з „рову" невдач. Реґен уважає, що приватний сектор, наймогутніший фінансово у цій країні, повинен передусім звернути увагу на школи і потурбуватися про те, щоб у цих школах вирощувалися таланти для цього ж таки приватного економічного, адміністративного та технологічного секторів у майбутньому.

СПЕЦІЯЛЬНИЙ АМБАСАДОР для переговорів з єгипетським і ізраїльським урядами у справі автономії для палестинців Ричард Фейрбенкс, після зустрічей в Єрусалимі з прем'єр-міністром Менахемом Беґіном і міністром внутрішніх справ Йосифом Бурґом, поїхав до Каїро і там зустрінувся з єгипетським президентом Госні Мубараком та іншими членами його кабінету. перед виїздом з Ізраїля Фейрбенкс зустрівся ще на короткій розмові з міністром оборони Аріелем Шароном. Метою місії відпоручника Уряду З'єднаних Стейтів Америки є зрушити з мертвої точки розпочаті в 1979 році переговори про автономію для Палестини, яка, після віддачі Ізраїлем Синаю Єгиптові, повинна прийти на чергу, згідно з домовленням у Кемп Дейвиді. Після зустрічі з Мубараком Фейрбенкс заявив кореспондентам, що його розмова з єгипетським президентом була „дуже цікавою". Він однак відмовився коментувати розмови в Єрусалимі і Каїро, бо розмови тільки починаються, а всякі коментарі можуть бути по різному інтерпретовані і шкідливі для полагодження цієї важливої справи.

СТАТЕВЕ НАСИЛЬСТВО над дітьми досягло в ЗСА критичних пропорцій і цим турбуються тепер більше, бо виявилося, що кількість дітей, зґвалтованих в Америці, зросла тепер на 200 відсотків у порівнянні з 1976 роком. Також найновіші вивчення проблеми виявили, що на кожного насильника в середньому припадає від 68 до 69 таких злочинів. При чому половина всіх ґвалтів дітей спричинюють фізичне каліцтво, а то й смерть. Цей злочин також більш поширений, ніж звичайно про це говориться, — виявляє найновіший дослід, проведений Американською гуманною асоціяцією крайового засягу. Крайова статистика, проте, не повна, бо багато цих злочинів не рапортується. Вивчаючи історію злочинів 238-ми засуджених ґвалтівників-злочинців, 95 відсотків їх нападали виключно на дітей у віці нижче 13-ти років віку, а не на дорослих жінок чи дівчат. Також ці злочинці разом виконали 16,666 актів насильства. Сумною є і інша статистика: лише одна третина цих напасників на дітей є зовсім чужими мужчинами чи молодиками; одну третину становлять такі, яких дитина знає: чи то сусід чи знайомі родини; а одна третина — це самі члени родини: вітчими, навіть батьки, старші брати, та інші споріднені кровно чоловіки і хлопці.

Чужа і своя...

(Закінчення зі стор. 2)

слухняно також українці.

Партократія — це панування партії, так само, як демократія — це панування народу, плютократія — це панування багатої верстви, а охлократія — це панування юрби. Це слово грецького походження і генерал Григоренко увів слово „партократія" в українське словництво, запозичившись в грецькому словництві. І партократія не стосується тільки панування одної компартії. Партократія існувала за часів монопольної Націонал-соціялістичної партії Третього Райху за Адольфа Гітлера, партократія існувала за часів монопольної італійської фашистської партії Беніта Муссоліні і партократія існує тепер, наприклад, в Нікараґуа, де бореться за владу партія сандиністів.

Різноманітна партократія

Партократія не мусить залежати від ворожої влади. Польський генерал Ярузельскі завів комуністичну партократію у Польщі й винищує власних земляків. Скрізь, де якась одна політична партія, один партійно-політичний гурт намагається накинути свій диктат усім іншим землякам і не визнає плюралізму свого суспільства, не визнає толеранції супроти інакодумаючих — там настає партократія. XIII Конгрес Українців Америки був клясичним прикладом української партократії. Одно українське політичне середовище так зорганізувало і так переводило цей Конгрес, щоб усі членські організації Українського Конгресового Комітету підпорядкувати однопартійному проводові — проводові партії, якій 27 приналежних до УККА установ і організацій підпорядкуватися не захотіли. За те середовище, не маючи скорострілів, але маючи в своїх руках пресові органи, найпоганішими лайками обкидали усіх отих „бунтарів" відсудивши їх від приналежности до українського патріотичного державницького табору. Це типова метода партократії — не визнавати нікого, як повноправного члена нації, за вийнятком себе самих. Це типова метода всіх носіїв автократичної державницької концепції — заводити монопартійний провід.

Український нарід терпить від партократії в УССР, вільна наша громада „своєї" партократії не хоче.

ВИСТАВКА КАРТИН Т.ОРЛОВСЬКОЇ

Торонто, Канада.—Канадсько-українська мистецька фундація влаштовує тут в суботу й неділю, 22-го і 23-го травня ц.р., в приміщенні Ґалерії, при 2118 Блюр вулиці Захід, виставку картин Тамари Орловської. Виставка триватиме тільки два дні.

Ділимося сумною вісткою
з Родиною, Приятелями й Знайомими,
що 26-го квітня 1982 року в Трентоні, Н. Дж.
відійшла у Вічність
наша Найдорожча МАМА й БАБЦЯ

бл. п.

ОЛЬГА ГАФТКОВИЧ
з дому МИХАЛЕЦЬКИХ

народжена в Бучачі, Зах. Україна, 30-го травня 1911 року.

ПАНАХИДА була відправлена у вівторок, дня 27-го квітня 1982 року в похоронному заведенні Koschek Funeral Home, а похоронено Покійну в середу, 28-го квітня 1982 року після Богослужби в українській католицькій церкві св. Йосафата в Трентоні, Н. Дж. на цвинтарі Св. Марії.

Горем прибиті:

діти:
БОГДАННА САЛАМАХА з мужем БОГДАНОМ
МАРІЙКА СІЙ з мужем ЛАЗЛОМ
ІВАН ГАФТКОВИЧ з дружиною НАДІЄЮ

внуки:
ЛЯРИСА й ХРИСТЯ САЛАМАХА
ВІРА й МАРКО ГАФТКОВИЧ

Ближча й дальша Родина в Америці й Україні

Родина складає щиросердечну подяку Всім за вислови співчуття, участь у похоронних відправах, пожертви на Служби Божі, молитви, квіти й пожертви на добродійні цілі в пам'ять Покійної.

Зокрема дякуємо о. митр. В. Макухові за відправлення всіх похоронних обрядів. Також дякуємо о. дек. Я. Федикові, який не відмовив приїхати із Балтимор, Мд., щоб помогти у відправах і попрощати Покійну.

Рівнож складаємо подяку п-і Дарії Кузик за чуйливі слова над домовиною і всім Хористам за спів під час похоронних відправ.

Пожертви:

ПАТРІЯРШИЙ ФОНД

100.00 дол. — Марійка й Лазло Сій;
80.00 дол. — Марія, Христина й Зоряна Гафткович;
по 50.00 дол. — Дарія Кузик, Богданна й Богдан Саламаха, Надія і Іван Гафткович;
25.00 дол. — Богданна, Володимир і Ігор Тарнавський;
по 10.00 дол. — Галина й Іван Костюк, Емілія Панасюк, Л. і В. Мриглоцькі, Богдан і Ольга Дубик, Орест Сеник, Ігор Сеник, Іван і Софія Головка, Роман Кузик, Мирон і Богданна Осадца, Теодосій і Дарія Самотулка.

ПЛАСТОВЕ ВИДАВНИЦТВО

25.00 дол. — Анізія, Василь і Адріян Мандзій;
по 15.00 дол. — П. і Л. Онишкевич, 19-ий Відділ СУА;
по 10.00 дол. — Галина й Іван Костюк, Борис Ґуляй, Я. й Я. Лабка, Люба Ґоянюк, Евген Обаранець, Родина Кіржецьких, Мирослава Глушок, Роман Ґулай, Марія і Христина Гафткович, Володимира й Зеновій Ґіль, М. і Т. Веремієнко, Орест і Марія Мицик, Віра й Теодозій Сендзік, Михайло й Марійка Глушок, Оксана й Іван Микитин, Володимир Коропей, Віра й Марко Гафткович.
5.00 дол. — Катря Ковшевич.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ в НЮ ЙОРКУ

100.00 дол. — Орест, Ірена й Ераст Гафткович.

ГОЛОВНА УПРАВА УКРАЇНСЬКОГО БІБЛІОТЕЧНОГО ТОВАРИСТВА АМЕРИКИ

в глибокому смутку повідомляє всіх Членів та Українське Громадянство, що 3-го травня 1982 року відійшов у Вічність

сл. п.

Д-р РОМАН КОС

Ініціятор-основник та активний член нашого Товариства.

Дружині Покійного — Дорогій Пані Анні і Дітям складаємо найглибше співчуття.

ГОЛОВНА УПРАВА УБТА

Бизнес...

(*Продовження зі стор. 2*)

корисної роботи для української громади, можна вказувати на десятки тисяч його членів різного віку і походження. Про це вже появилося чимало вартісних статтей. Вкажу тільки на інший аспект, який ставить УНСоюз на площину важливої організації і підносить його потенціял. Маю на думці саме забезпеченевий, тобто бизнесовий характер цієї організації. Він створює добру матеріяльну базу для розгорнення діяльности та виконування певних загальнонаціональних завдань. Без такої бази всякі, навіть найшляхетніші, задуми залишаються у сфері мрій та побожних побажань.

Рішення основників УНСоюзу творити громадську організацію на бизнесовій базі (як забезпечення) було дуже доцільним і корисним рішенням. Вперше українці зуміли створити тверду і тривалу базу для своєї репрезентативної організації та розгорнення всебічної діяльности в користь української громаді в ЗСА і усьому українському народові. Без цієї бази УНСоюз ледве чи був би проіснував стільки років. Вперше українці складають свої щорічні внески і не відчувають, що це тягар чи пожертва, а радше для власної користи. Членство в УНСоюзі дає забезпечення на випадок передчасної смерти чи каліцтва, повертає складені гроші після вигаснення контракту, платить щороку дивіденди, дозволяє передплачувати щоденник „Свободу" за мінімальну ціну; крім того видає книжки, розділяє стипендії студентам, втримує відпочинково-виховну оселю (Союзівку), допомагає потребуючим українцям в інших країнах тощо. Для прикладу нагадаймо, що повна передплата за „Свободу" виносить 40 долярів річно. Члени УНСоюзу дістають її за 7 долярів 80 центів. На протязі 20 років пересічного контракту заощаджується біля 650 долярів. Коли додати яких 130-140 долярів дивіденд (за 20 років), легко зрозуміти, що грошовий зиск є тут більший від того, що його можна б мати, складаючи ці гроші до банку. Одним словом, якщо зважити всі ці особисті та громадські користі, легко переконатися, що забезпечення в УНСоюзі — це справді доцільна і корисна інвестиція гроша. Тому твердження, що УНСоюз не може конкурувати з американськими забезпеченевими компаніями, на нашу думку, є помилковим.

Очевидно, рішення стати членом УНСоюзу не може бути мотивоване тільки матеріяльними спонуками. Критерій грошової користи не повинен грати ролі для людини, що хоче належати до своєї етнічної спільноти, брати участь в її житті, добавляти до її розвитку. Проте якщо, хтось хоче дивитися на своє членство в УНСоюзі з боку фінансової користи, може побачити, що воно має свої переваги.

Як було згадано, забезпеченевий характер УНСоюзу витворює матеріяльну базу для виконування культурних, виховних і в широкому сенсі слова політичних завдань цілеї організації. Основники УНСоюзу дещо навчилися від практичних американців. Вони побачили, як збагачуються усякі забезпеченеві компанії і рішили створити власну на своєрідній братській чи кооперативній основі, щоб в той спосіб зиск не йшов до кишені приватних власників (шеровців), але повертався членам та усій спільноті. Ця матеріяльна база дає також тривкість організаційній структурі. Кожний знає, як важко тепер знайти особи, щоб вони радо працювали в управах різних товариств, зокрема на постах секретарів. Тим часом за дрібну винагороду секретарі відділів УНСоюзу виконують дуже корисну роботу роками й не раз десятиріччями. Ця матеріяльна база дозволяє оплачувати кількадесят осіб управи та адміністрації, що можуть посвятити ввесь свій час праці для УНСоюзу. (Ці платні — мінімальні, коли порівняти їх з платнями керівників американських забезпеченевих компаній). Дехто називає УНСоюз по істоті забезпеченевою організацією, яка також виконує різні культурні репрезентативні і громадські завдання. Мабуть з більшим правом можна назвати УНСоюз нашою репрезентативною громадською організацією, яка веде бизнес, щоб могти існувати і розвивати свою діяльність. В Америці таке пов'язання культурних завдань з бизнесом — досить популярне. Наукові установи, університети, музеї часто є власниками мешканевих будинків. Чинш з винайму йде на оплачування специфічної діяльности тих установ. Ці установи інвестують свої фонди в різні бизнеси, щоб здобути певний зиск. Ведучи ці бизнеси, вони, однак, не стають бизнесовими організаціями.

Надходяча конвенція УНСоюзу може стати початком нового періоду в житті української громади в цій країні і самої організації. Події, що її попереджують, призвели до чіткішого усвідомлення вартости цієї організації — як громадської, репрезентативної організації українців Америки і до основного бажання її скріпити і дальше розвивати. Об'єднаня з Українським Братським Союзом ще більше зміцнило б потенціял цієї установи. Маючи таку потужну, майже 100-тисячну членську базу, УНСоюз буде спроможний виконувати ще успішніше чимало наших загальних завдань. Про одне з них буде мова в наступній статті.

ВІДНОСИНИ МІЖ ЗАХІДНЬОЮ НІМЕЧЧИНОЮ І Ізраїлем починають поправлятися. Вони були погіршились коли теперішній прем'єр ізраїльського уряду Менахем Беґін у передвиборчій кампанії назвав був канцлера Гельмута Шмідта „спомагачем Гітлера". Від того часу взаємна співпраця між обидвома країнами обмежувалась тільки на виміні дипломатів, які, однак, не мали живого зв'язку з урядовими чинниками. Після деяких вступних розмов обидві сторони договорились, що такі відносини є шкідливими для обидвох країн. У висліді переговорів міністер закордонних справ Західньої Німеччини Ганс-Дітріх Ґеншер прибуде 2-го червня ц.р. до Єрусалиму і буде там офіційним гостем ізраїльського уряду на протязі трьох днів.

Запізно

(*Продовження зі стор. 2*)

Напевно пам'ятаєш, мамо, як ти ощаджувала гроші, щоб оплатити мені дорогу подорож на Карибські острови? Як ти хвалилася нашій сусідці Ганні Василівні, що твій син поїде на різдвяні ферії у теплі країни. Не знала ти бідна, мамо, що в цей різдвяний вечір я ходив морським побережжям і плакав за тим усім — втраченим, далеким, безповоротним. Я знав, що син сусідки ходить з колядою на молодечі організації, що ти сидиш самітня за Святою Вечерею, що в церкві співають „Бог Предвічний". Я був такий опущений, розгублений, самітний під тим теплим, чужим зоряним небом, що пішов до бари, де Ґреґ з п'яним товариством зустрічав Різдво Христове і розказав їм про свою невтишиму тугу. Ґреґ, який вчився на лікаря-психіятра, порадив визбутися слов'янської сантиментальности, станути на твердім ґрунті і пірвати всі вузли, що в'яжуть з минувшиною. Я послухав його, а дальше про моє життя, мамо, ти знаєш.

Галина, вислухавши розповіді сина, ледве стримуючи сльози з докором сказав: — Нема у світі матері, яка хотіла б зла своїй дитині. Я зірку з неба бажала зняти, щоб бачити тебе щасливим. Не винуй мене сину, і коли поступала зле, то прости, — і посіріле обличчя закрила руками.

Сергієві жаль зробилося бідної матері, що ладна була зняти всі зорі з чужого неба — і він пригорнув її, поцілував в руку та сказав: — Мамо, поглянь на цю картину, яку ти називаєш спотвореною. У цім хаосі абстрактів є ясна доріжка і ти поведеш нею своїх внучат до сонця.

Великий концерт...

(*Закінчення зі стор. 1*)

чотирьох років життя, найстарші — до 12-ти років. „Дунай з успіхом постійно виступає на місцевих імпрезах.

д-р Леся Борисенко

Ляриса Магун-Гурин, сопрано з Ню Йорку, закінчила з відзначенням музичну школу на Бродвеї, т. зв. „Перформінґ Артс" середню школу. Потім студіювала фармацевтику і музику в університеті Сейнт Джон'с. Голос свій школила в Українському Музичному Інституті в Ню Йорку і далі не припиняє вокальної науки. Працюючи з оперною компанією „Верді", вона мала нагоду виступати в таких операх, як „Мадам Баттерфляй", „Елексир Любови" і „Масковий Баль". Співала також в Бронкс Філармонії та на численних українських імпрезах по різних містах ЗСА. Часто виступала з нюйоркськими бандуристами. Ляриса дуже музикальна, вона грає на фортепіяні, віолі, бандурі та гітарі. Вона пластунка і член 297-го Відділу УНСоюзу.

Ляриса Магун-Гурин

Ансамбль „Намисто" був створений у Вашінґтоні в 1972 році. Протягом десятирічного вже існування ансамбль виступав на багатьох українських та інших сценах, у телевізії та на фестивалях. Ансамбль випустив дві платівки, одну з них присвятивши композиторові Володимирові Івасюкові. „Намисто" тепер приготовляється до третьої платівки. У склад „Намиста" входять шість співачок: Наталія Захарченко, Соня Круль, Віра Звадюк, Оксана Лев, Ірина Ясінська і Віра Пилипець. Музичний керівник — Петро Круль; адміністратор ансамблю — Олег Звадюк.

Рочестерський мішаний хор „Сурма" водомий широко і далеко зі своїх успішних виступів у Рочестері і в усьому північному Нюйоркському стейті, де по різних місцевостях — поселеннях українців він виступає, несучи в світ українську невмирущу пісню. Мистецьким керівником є Ярослав Матковський. Хор існує вже 30 років.

Ансамбль „Намисто"

ПРЕСОВЕ АҐЕНТСТВО РОЙТЕРСА інформує, що керівники Китайської Народної Республіки вирішили звільнити з ув'язнення чергову групу 151 китайських націоналістів, прихильників національного уряду на Тайвані, які були засуджені 30 і більше років тому на довготермінові реченці. Речники китайського уряду заявили, що це остання група в'язнів, колишніх членів Куомінтанґу, які відбували свої реченці ув'язнення у північній частині Китаю, у провінції Ляонінґ. Від березня ц. р., тобто від нарад так званого Народного парляменту, звільнено біля 4,000 в'язнів-націоналістів, які, як кажуть політичні спостерігачі, вже тепер не становлять жадної загрози для комуністичних лідерів КНР. Кореспонденти при тому пригадали світові, що китайські націоналісти ставили гострий спротив комуністам, але програвши в 1949 році, ведуть тут і там підпільну війну проти пекінських володарів. Їхньою базою є Тайван.

ВИБУХ В ЮГОСЛАВСЬКІЙ КОПАЛЬНІ вугілля був причиною трагедії, у якій згинуло 39 осіб, а кількадесять були поранені. Пресові аґентства інформують, що причиною вибуху був газ, який продістався до копальняних шахт різними отворами і при стику зі світлом наступив вибух. Суддя Радіслав Арнавтовіч, якого прокуратура назначила для докладного прослідження справи і встановлення чи випадок не був часом зумисним злочином, заявив, що випадок трапився у місцевості Женіца, столиці Боснії і Герцоґовини, 35-миль від Сараєво. Офіційні речники уряду не бажали входити в подробиці цієї експльозії поки ведеться слідство в цій справі.